Надумавсь Вовк, що жить йому погано:
Не з’їсть, не засне до пуття,
Що вік його минає марно,
Що треба кращого шукать собі життя…
Сидить він раз під дубом та й куняє,
Ніхто його не розважає,-
Аж чує — на вербі,
Між листям десь, Зозуля закувала:
— Ку-ку! Добривечір тобі!
А що се, Вовчику, чи не журба напала?
Чи, може, підтоптавсь?
— Яке там підтоптавсь! — до неї Вовк озвавсь.-
Тобі усе, паньматко, смішки!
А декому ні кришки:
Тут думка неабияка
Морочить козака.
— Скажи ж мені, нехай і я почую,-
Зозуля каже,— що і як,
Про що міркує неборак?
— Прощайте,— от що!. Помандрую,-
Мовляє Вовк,— покину вас усіх.
— От тобі й на! Чи справді, чи на сміх? —
Зозуля, сміючись, питає.-
Вигадуєш ти, друже мій! —
Розсердивсь Вовк та й каже їй:
— Які там вигадки! Либонь, не знає,
Як кожен біс мене ганяє,-
Хотіли б навіть вбить!
Ні, годі вже мені терпіть
Таку лиху годину…
Попхаюсь, серце, на Вкраїну,-
Хороша, кажуть, сторона:
Життя таке, що на!
Там люди не страшні, шанують, привітають;
Собаки там нікого не займають,-

Живи як хоч, де хоч ходи,
Не сподіваючись біди.
— А Вовчі норови ти де подінеш? —
Пита Зозуля.— Тут покинеш?
— Бодай тебе, Зозуленько моя! —
Сміється Вовк.— Вигадуєш дурниці…
Хіба ж Вовки — Лисиці,
І я, мов, і не я?.
Був Вовком я і Вовком буду —
Довіку і до суду!
— Ой Вовче, Вовче, не хвались,-
Промовила Зозуля,— стережись!
Ось не мандруй ти здуру,
Бо здіймуть з тебе шкуру.

Не забувайте, земляки:
Є й між людьми такі Вовки,-
Про других — де тобі як виють,
А самі ж лихо діють.
1864-1872.